

Když tedy nebešťané již zasedli z mramoru v síni,
Iuppiter na trůně vyšším a o žezlo ze sloni opřen
potřásl několikrát svou hlavou a hrozivou kšticí,
při jejímž pohybu zemí i nebem a hvězdami zachvěl.
Vzápětí k takovým slovům bůh otevřel hněvivá ústa:
„Věřte, že víc jsem se nebál já o panství světa v čas
onen,

vzpouira kdy Gigantů byla, když z hadonožců sto paží
každý na nebe vztáhnout se chystal, aby ho dobyl.
Nepřítel drzý ač byl, přec tehdy mi hrozila válka
od jediného kmene a toliko z jednoho místa.

Nyní však všude až k moři, jež hučí kol celého světa,
musím zahubit lidstvo. Vám skládám přísahu slavnou
při všech podzemních řekách, jež hájem podsvětním tekou.
Všechno jsem vyzkoušel dřív. Však úd, ježž vyléčit nelze,
nutno je useknout mečem a uchránit ztráty část zdravou.

Mám přece polobohy, mám venkovská božstva a víly,
Fauny a Satyry mám a Silvány v pohorských lesích.

Protože za hodny nebes je doposud nemůžem uznat,
nechme jim obývat aspoň ty země, co jsme jim dali.

Či snad můžete věřit, že oni tam bezpečni budou,
když přec i mně, jenž v moci mám blesk a nad vámi vládu,
úklad se odvážil strojit král Lykáón, krutostí známý?“

Všichni tam začali hlučet a s vášnivou nevolí všichni
žádali potrestat smělce. Tak stejně kdys užaslo lidstvo,
celý se otrásl svět, když Iulius Caesar byl zabit;
každý byl ohromen tím, když spiklenců bezbožná tlupa
římskou vyhubit slávu se snažila císařskou krví.
V ten čas opory menší, ó Auguste, nenašels věru
u přátel svých než Iuppiter tenkrát. Ten jakmile ztišil
hlasem a rukou ten šum, hned umlkli bohové všichni.
Když pak vladařská vážnost si zjednala naprosté ticho,
Iuppiter žalobnou řečí to mlčení přerušil znova:

„Odpykálostrestem svůj čin (tu starost vypustíte
z myslí!);

povím vám ale, co spáchal, a jak byl potrestán za to.

Pověst o zkáze doby se donesla k našemu sluchu.

Toužil jsem shledat ji lživou; i snesu se s olympských výšin,
abych v podobě lidské — já bůh — se podíval na svět.

Dlouho bych vyprávět musel, co hříchů všude jsem našel:
pověsti o špatnostech však menší než skutečnost byly.

Přešel jsem arkadské hory, jež hrozné jsou skrýšemi šelem,
přešel jsem kylénský hřbet a mrazného Lykaia lesy,

arkadský vladař kde bydlil v svém paláci, nevládném sídle.
Vstupuji dovnitř, když noc již přiváděl večerní soumrak.

Znamení dal jsem, že přichází bůh. Lid modlit se začal.
Lykáón zprvu se smál všem zbožným modlitbám lidu,

potom však pravil: „Zda bůh či smrtelník je to, chci zvědět
zřejmou a neklamnou zkouškou a poznám tak nespornou
pravdu!“

Za noci v hlubokém spánku mě chystal se zákeřně zabít;
takovou zkoušku si vybral, když zatoužil vyzvědět pravdu.

To však mu nestačí ještě: sám dýkou probodl hrdlo
jednomu z Molossanů, již k němu jak rukojmí přišli.

Položivé pak údy dal uvařit ve vroucí vodě,
část jich nabodnout na rožeň kázal a nad ohněm péci.

Když mi to předložil k jídlu, já na bůžky onoho krbu,
hodné pána, jsem vyvrátil dům svým plamenem mstícím.

Lykáón poděšen prchá a dosáhne venkovských tišin,
nelidsky vyje a marně se pokouší po lidsku mluvit.

Divokost vejde mu v ústa a s obvyklou po krvi touhou
na dobytek se vrhá a do dneška z krve se těší.

V srst mu přechází šat a ruce se ve tlapy mění,
stane se vlkem a bývalé podoby podrží stopy:

tatáž je šedivá barva, táž posupnost pohledu jeho,
rovněž tak svítí mu oči a divoký vzhled jeho tentýž. —

Tryznu jsem

Načpak tu
Pročpak, bo
předlouhý v
po rozbořen
Smrt byla p
opustil král
Ó ty králov
zajisté ve h
Ale takové
budou ti po
O vše jsem
k tomu mě
jediný žijící
Polydóros,
Ale než s n
krvavou ránu a umýti obličej, skropený krví.“

Hekabé

1201

Hekabé a Polyméstór

Řekla a stařeckým krokem šla ku břehu blízkého moře, šediny žalem si rvala a volala nebohá žena:

„Dejte mi, Trójanky, vědro,“ chtějí průzračné vody si nabrat.

Mrtvolu Polydórovu, již vyvrhlo moře, vtom spatří, spatří přehrozné rány — král thrácký jež způsobil mečem. Trójanky úděsem vzkřiknou a Hekabé oněmi žalem, bolest jí zarazí výkřik a pohltí vytrysklé slzy, strnulá bez hnutí stojí, jak tvrdý, nehybný kámen, ustrnulými zraky v zem vzdálenou před sebe hledí, chvílemi hrozivě k nebi se zadívá očima zloby, chvílemi v obličej synovi zírá a na hroznou ránu,

na hrozné rány zvlášť hledí, hněv živí a k činu se chystá. Hněv když se rozhořel v ní, jak byla by královnou dále, pomstít se rozhodne ihned a přemýšlí o děsném trestu.

Tak jako lvice, již odňali mládě, se vzteká a zuří, po stopách běží a odpůrce sleduje neviděného, zrovna tak Hekabé matka, když hněv se přidružil k žalu, pamětliva své pýchy, svých let však nepamětliva, k strůjci té hrozné vraždy se ubírá, k thráckému králi, přeje si promluvit s ním: prý poklad mu ukázat hodlá, v úkrytu zakopaný, jenž synovi jejímu patří.

Uvěřil Polyméstór, a v lakotě na kořist zvyklý, v tajné místo s ní jde a chytře a lichotně praví: „Nemař, Hekabé, čas a synovi odevzdej zlato! Všechno, co dáš, a co jsi už dala, že jeho jen bude, přísahám při bozích všech!“ Zří hrozivě na mluvícího, v oči že drže jí lže, a všechno v ní hněvem se vaří. Majíc ho ve své moci, dav zajatkyň na pomoc volá, vzápětí v proradné oči mu prudce zaboří prsty, oči mu vyrazí z tváří (hněv nutí ji vykonat pomstu), do důlků ponoří ruce, a zbrcená hříšnou tou krví, vyškrabuje ne oči (už nejsou tam), nýbrž jen důlky.

Králova pohroma pobouří lid a Thrákové začnou na ženu kamením házet a útočit na ni i zbraní. Hekabé však již chraplavě vrčí a chňapá i zuby, kdykoli přeletí kámen. Chce promluvit, otevře ústa, místo však mluvení štěká. Ten břeh, kde toto se stalo, psím byl pomníkem nazván. A Hekabé na všechny bědy, které prožila, myslí, a po nivách žalostně vyje. Smutný Hekabin osud se dotkl krajanů jejich, stejně i nepřátel, Řeků, a dojal i veškeré bohy; veškeré, neboť i sestra a Iovova manželka Iuno řekla, že takový osud si Hekabé nezasloužila.